De Aelio Dionysio Halicarnassensi Lexici Attici conditore

scripsit

M. Lincke,
Dr. phil.

Regimonti Pr.
Typis Schultzianis.
MDCCCLXV.

De Aelio Dionysio Halicarnassensi Lexici Attici conditore.

De vita Aelii Dionysii.

De vita et rebus Dionysii perpauca ut fere fit nobis tradita sunt. Oriundus erat Halicarnasso, Cariae celeberrima urbe, popularis quidem et progenies clari illius Ἀρχαιολογίας Ῥωμαϊκῆς auctoris, sed ab eo plane diversus. Testimonia suppeditat Eustathius cum aliis locis p. 228, 38. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς κτλ. p. 1430, 38. λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα κτλ. tum imprimis p. 368, 30. σημείωσαι δὲ ὅτι Καρῶν πόλις ἦν καὶ Ἁλικαρνασσὸς ἐξ ἧς ὥρμητο Αἴλιος Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς καθὰ δηλοῖ αὐτὸς κτλ. Phot. biblioth. cod. 152. p. 99, 22 b. Bekker. περιείχοντο δὲ τῷ τεύχει καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως κτλ.

In citando nomine ejus Αἴλιος Διονύσιος omnes scriptores consentiunt nisi quod Eustathius praenomen saepius posteriore loco exhibet et modo nomen Dionysii modo praenomen Aelii prorsus omittit. P. 205, 43. ὥς φησι Διονύσιος Αἴλιος. p. 207, 2. Διονύσιος γὰρ Αἴλιός φησι κτλ. p. 735, 54. ὡς καὶ Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται. p. 964, 65. ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται. p. 1166, 37. Διονύσιος Αἴλιός φησιν. His addas quae exstant in Phavorini lexico p. 488. s. v. συνοχωκότε articulo adjecto Διονύσιος γὰρ ὁ Αἴλιός φησιν κτλ. item ac p. 272. s. v. Ἴμβρος. φησὶ γοῦν Αἴλιος ὁ Διονύσιος οὕτως κτλ.*) — Eustath. p. 421, 29. ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ. p. 396, 29. ὁ δὲ ῥηθεὶς Διονύσιός φησι κτλ. p. 975, 42. καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος κτλ. p. 976, 32. Διονύσιος δὲ λέγει κτλ. p. 1390, 60. καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου ἑτέρως. p. 1450, 37. ἐγχρίσαι κατὰ τὸν αὐτὸν Διονύσιον κτλ. p. 1647, 60. συμφθέγγεται δὲ τῷ Διονυσίῳ κτλ. p. 1854, 18. ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος λέγει κτλ. Praenomen Aelii Dionysio minori de quo equidem agere institui cum Dionysio Halicarnassensi majore, illius avo qui quidem hoc nomen a Q. Aelio Tuberone amico et patrono suo acceperit, commune fuisse demonstrare studet Weismann in libello quem composuit de Dionysii Halicarnassei vita et scriptis Rintel. 1837. p. 7. Id quod sane fieri potuit. Majoris vero momenti sunt quae Can-

---

*) Cf. Cram. Anecdot. Paris. T. III. p. 224, 23. *τὸ δὲ ἀκὴν λέγεται καὶ ἀκασκᾶ, ὡς ὁ Αἴλιος Διονύσιος.* Apud Eustathium qui idem fragmentum servavit p. 668, 29. articulus deest.

negieter in Pierson. praefat. ad Moer. p. XLVI. profert assentiente Meiero de lexic. rhetor. opusc. T. II. p. 63.: „Sophistae illi Graeci homines, quos dicis, Aristides, Asclepiades, Dionysius, Harpocration, Theo Alexandrinus, nomen Aelii, ut puto, acceperunt ab Imperatore Aelio, de quo jure Peregrinorum ferendi nomina Romana dixi nuper in de mutata Romanorum nominum sub Principibus ratione c. VI. Imperatores autem et Caesares jus Aelii nominis habuerunt omnes inde a T. Aelio Hadriano usque ad Pertinacem per adoptionem qua cum Hadriano fuerunt conjuncti. Praecipui tamen inter omnes Aelii nomine censentur Hadrianus et L. Aelius Caesar et hujus filius iisdem nominibus dictus a nonnullis, at vero in nummis L. Aurelius vocatus, de cujus nominibus multa Capitolinus in Vero Imperatore c. I. Ad Aeliorum ergo Imperatorum aetatem referendi sunt illi Aelii Sophistae, aut si quis serior, ejus parenti civitas data existimanda est ab Aelio Imperatore. Prae ceteris autem peregrinis facile Sophistas civitatem adeptos esse, credibile est, ob celebritatem et gloriam, qua ferebantur per Graeciam et Asiam. Quam benigne et honorifice eos habuerint nonnulli Aelii, ab antiquis scriptoribus est traditum. De Hadriano Spartianus c. 16. Sed quamvis esset in reprehendendis Musicis, Tragicis, Comicis, Grammaticis, Rhetoricis, Oratoribus, facilis, tamen omnes Professores et honoravit, et divites fecit, licet eos quaestionibus semper agitaverit.“ Jonsius Script. Hist. Phil. III, 8, 2. conjecit Dionysio cognomen Σκυμναῖος inditum fuisse cum ejus Lexicon ut Photius in Biblioth. cod. 152. p. 99, 25 b. Bekker. testatur Σκύμνῳ δὲ τὸ σύνταγμα προςφωνεῖ Scymno*) cuidam esset dedicatum atque hunc eundem esse cum eo quem Tzetzes in scholiis ad Lycophr. Alex. v. 1247. nominat. At hoc cum Müller. in. not. ad Tzetz. schol. T. II. p. 980. ut altius repetitum, rejiciendum mihi videtur praesertim cum ibi ne scriptura quidem certa sit et aliquot codices Σκιωναῖος pro Σκυμναῖος praebeant.

Patrem Dionysii fuisse Tryphonem Meiero in prooem. hiem. Hal. 1837/38. p. XII. probare videntur Harpocratio qui s. v. γρυπάνιον dicit Διονύσιος μὲν οὖν ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων s. v. Ἕρμος Διονύσιος ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων et Stephanus Byzantius qui Dionysio Tryphonis filio s. vv. Μυῤῥινοῦς et Ὄα prolatarum sententiarum teste utitur. At vero verba Athen. VI. p. 255 C. ὥς φησι Διονύσιος ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ δεκάτῳ περὶ ὀνομάτων quae Meierum fugisse videntur scrupulum mihi injiciunt. Cum enim Photius in Biblioth. cod. 152, 24 b. Bekker. fidem faciat Aelium Dionysium quinque libros vocum Atticarum edidisse, nequaquam fieri potest ut ejus operis liber decimus citetur. Postea cognovi Meierum ipsum hanc conjecturam reprobavisse in commentatione quam scripsit de lexicis rhetoricis opusc. T. I. II. p. 63. ubi in notis haec exstant: „Sed duo sunt, quae huic conjecturae adversantur; primum enim cum Dionysii Atticistae lexicon litterarum ordine descriptum fuerit et quinque libris constiterit, non credibile est

*) Cf. Eustath. p. 228, 38. *Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον κτλ.* Ceterum Scymnum, qui hic nominatur, ab antiquiore illo Scymno Chio, auctore periegeseos, jambis descriptae, ad Nicomedem, Bithyniae regem, disjungendum esse recte monet Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 168.

γρυπάνιον vocem quarto demum libro enarratam esse, quo de Φίλιππος egit Atticista; deinde Harpocratio, id quod gravius etiam est, in scriptorum aut grammaticorum testimoniis afferendis non videtur infra Tiberii aetatem descendere. Rem igitur malo in medio relinquere.“ Haec de origine et nomine Dionysii indagare mihi licuit.

Quo circiter tempore vixerit etsi omnino dubium esse nequit, tamen ne unum quidem testimonium ad nos pervenit ejusmodi ut quo anno natus sit quove obierit certis quibusdam finibus possit circumscribi. Inter Atticistas quos secundo saeculo post Christum natum floruisse constat, Dionysium familiam duxisse, ipsum ejus lexicon Atticum indicat. Quod cum ita sit, sine ulla dubitatione cum Lehrs. de Aristarch. stud. Hom. p. 330. et Meier. in commentatione quarta quam composuit de Andocidis quae vulgo fertur Oratione contra Alcibiadem opusc. T. I. p. 137. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 63. statuendum est hunc Aelium Dionysium non distinguendum esse ab eo quem Suidas Atticistam appellat 1016 C. s. v. Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ καὶ παντοίως λόγιος· γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἁδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ unde apparet Aelium Dionysium Atticistam ex familia Dionysii antiquitatum Romanarum auctoris prodiisse et sub Hadriano imperatore vixisse. Idem Suidas paucis interjectis 1015 D. exponit de vita et scriptis nobilis illius Dionysii Halicarnassensis Musici quem Sophistam appellat et sub Hadriano vivis interfuisse tradit: Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς, γεγονὼς ἐπὶ Ἁδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστὴς, καὶ μουσικὸς κληθεὶς κτλ. Eudoc. T. I. p. 131. Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς, ἐπὶ Ἁδριανοῦ· σοφιστὴς καὶ μουσικὸς κληθεὶς. Hinc Jons. Script. Hist. Phil. III, 8, 2. Fabric. III. p. 405. Meurs. de Dionysiis T. V. p. 87. West. in Pauly. Encycl. T. II. p. 1087. seq. Reines. ad Suid. 1016 C. Reisk. in notitia poët. anthol. Cephal. Anthol. subjecta cap. 207. obloquente Meiero in opusc. T. I. p. 137. T. II. p. 63., conjecturam ceperunt Dionysium Musicum ab Aelio Dionysio lexici Attici conditore haud diversum esse. Id quod etsi probabile videtur cum nomen patria aetas mirum in modum consentiant, tamen ad liquidum perduci nequit cum nullum certum testimonium inveniatur quo haec conjectura possit stabiliri. Haec habui de Dionysii vita quae dicerem.

De scriptis Aelii Dionysii.

Sunt qui praeter vocum Atticarum collectionem etiam alia opera Aelium Dionysium composuisse censeant quae priusquam ejus lexicon depingere aggrediar, breviter perstringam. Jonsius Script. Hist. Phil. III, 8, 2. suspicatur Aelium Dionysium librum de Alexandria urbe condidisse nec diversum esse ab eo auctore e cujus περὶ Ἀλεξανδρείας opere Sopatrem sextum Excerptorum suorum librum confecisse tradit Photius in Biblioth. cod. 161. p. 104, 12 a. ἔτι μὴν σύγκειται ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐκ τῶν Αἰλίου Δίου περὶ Ἀλεξανδρείας. Sed hoc valde dubium esse judico cum ad Jonsii sententiam confirmandam contra codicum auctoritatem Δίου in Διονυσίου mutandum sit. Altera est conjectura Meursii in not. ad Hellad. Besant. Chrestom. T. VI. p. 292. seq. proposita ea quae περὶ ἀκλίτων ῥημάτων et περὶ

ἐγκλινομένων λέξεων in Aldi Manutii opere quod inscribitur Θησαυρὸς, Κέρας Ἀμαλθείας ἢ Κῆποι Ἀδώνιδος edita sunt, ab Aelio Dionysio composita esse. Sed ea de re, ne in temeritatis criminationem incurram, judicio abstinere malim cum Manutii librum inspicere non mihi licuerit. Quamquam haud scio an ea quae περὶ ἐγκλινομένων λέξεων ab Aelio quodam profecta in Bekkeri Anecdot. p. 1157. seq. et apud Arcadium p. 139—148. Barker. inveniuntur cum iis quae in Manutii opere exstant concinant. At vero vehementer errat Meier. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 63. qui contendit Dionysium Atticistam etiam opus περὶ στοιχείων καὶ συλλαβῶν edidisse nitens verbis quae legimus in Bekkeri Anecdot. p. 1157. φησὶ γὰρ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ στοιχείων λόγῳ ὅτι περὶ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος. Eadem enim, quibus Porphyrius quoque utitur περὶ προσῳδίας ap. Villois. Anecdot. Gr. T. II. p. 113., exstant in Dionysii Halicarnassensis libro περὶ συνθέσεως ὀνομάτων ap. Reisk. T. V. p. 77, 5. unde luce clarius est hanc inscriptionem ad Dionysii majoris opus referendam esse.

In Dionysii lexico describendo tria potissimum spectanda sunt. Primum quibus titulis scriptores ex eo testimonia petentes utantur, deinde quali forma et institutione instructum Dionysius opus suum ediderit, tum quid in eo praestiterit quoad ex fragmentis hoc licet intelligere.

Ac primum quidem plures titulos jam collegit Meierus l. l. opusc. T. II. p. 62. Cum vero ille nonnulla omiserit quae negligenda esse haud duxerim, haec ita proferenda mihi videbantur ut simul Meieri observationes ne quid deesset apponerem. Eustathius igitur Dionysii opus aut simpliciter laudat hisce verbis p. 228, 38. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, ἐν οἷς γράφει κτλ. p. 231, 34. p. 1215, 38. p. 1323, 38. ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου p. 1481, 52. ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου aut sic dicit p. 84, 18. Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασιν κτλ. p. 239, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ. p. 341, 6. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ. p. 396, 22. p. 801, 57. ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ. p. 1220, 46. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ p. 455, 38. καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς — ἐν δὲ ἑτέρῳ τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου. p. 368, 30. Αἴλιος Διονύσιος — ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων quibus adjicias schol. ad Hom. Il. XV. v. 705. Bekker. Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων. Alium titulum praebet Eustathius p. 1390, 59. ubi dicit ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. Id. in comment. ad Dionys. Perieg. v. 912. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων. In Bekkeri Anecdot. p. 1073. Dionysii lexicon ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων appellatur.

Venio nunc ad lexici formam et institutionem de qua testimonium nobis reliquit Photius in Biblioth. cod. 152. p. 99. Bekker., quod cum gravissimi momenti omnibus videri debeat, infra transcriptum proponam: Περιείχοντο δὲ τῷ τεύχει καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως Ἀττικῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ α̅ μέχρι τοῦ ω̅ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες. Σκύμνῳ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ. χρησιμώτατος δ' ὁ πόνος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περί τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας, ἐντεῦθεν

ἔστιν ἐκμαθεῖν· καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνῴη ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι γε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μέν, μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατέθεινται. ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουληθείη, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἐπιδείξει καὶ μετὰ ῥᾳστώνης ἐκτελέσει. Es his videmus Dionysium duas lexici editiones vulgasse (huc spectant Eustathii verba p. 1958, 2. Αἴλ. δὲ Διον. κλεισίον φησὶν κτλ. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει ὅτι κλίσιον κτλ.), utraque quinos complectente libros, ita ut secundum litterarum ordinem voces disponeret. cf. Eustath. p. 1828, 48. ἐκ δὲ τῶν οἴων καὶ ὅα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ ἱματίου διὰ τοῦ ο μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκεῖνος ἐν τῷ ο στοιχείῳ τῷ μικρῷ· ἐν δὲ τῷ ω μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτός· ᾦα μηλωτή, διφθέρα. At cum Ritschelius in Prolegg. ad Thom. Magist. p. XV. lexicorum componendorum omnino quadruplicem formam fuisse demonstret, etiam quaerendum est, quam rationem Dionysius in vocibus enumerandis secutus sit. Qua de re etsi Photius tacet, tamen Eustathius nos edocet p. 772, 64. ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέγετο, δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος εἰπών, „χειλὸς, πόα χόρτος.“ παρ᾽ αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται unde Dionysium e primis certe cujusque vocis litteris aptum esse suum ordinem voluisse intelligitur. Praeter ea, quae jam adnotavi, e Photii loco cognoscimus haec. Opus perutile fuisse omnibus iis qui Atticorum dialectum pernoscere et in legendis libris ab Atticis scriptoribus profectis versari vellent. cf. Eustath. p. 368, 30. Αἴλ. Διον. — φωνὴν Ἀττικὴν σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἑαυτοῦ. Dionysium non solum dicendi formulas quibus et in festis et in foro Athenienses uti solerent, sed etiam ea vocabula enarrasse in quorum usu illi a ceterorum Graecorum consuetudine recederent. Denique secundam editionem prima fuisse praestantiorem quippe quae bene multas glossas contineret in priore aut prorsus omissas aut si minus neglecctas, at testimoniis non comprobatas. In posteriore enim testimonia copiosius uberiusque afferri. Operae vero pretium facturum esse eum qui ex utraque editione unam conflaverit praesertim cum facili negotio id fieri possit.

Reliquum est ut fragmenta quae aetatem tulerunt perlustremus. Glossas Dionysius enarravit non solum Atticorum quos in veteres et recentiores distribuit Eustath. p. 1369, 42. καὶ δάπητας δέ, φησίν, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια, οἱ δὲ νεώτεροι τάπητας ἐν δυσὶ ταῦ κτλ. Id. p. 1579, 29. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον κτλ. sed etiam Macedonum id. p. 1399, 61. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν· ἄγγημα παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν et Persarum id. p. 368, 38. ὁ δὲ ῥηθεὶς Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φησί· κάρδακες οὐ δίκαιόν τι γένος ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι παρὰ Θεοπόμπῳ· ἁπλῶς δέ, φησίν, οἱ Πέρσαι πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα κάρδακα ἐκάλουν. Id. p. 1854, 28. κυρίως δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ᾽ αὐτοί, φησί, καὶ ἀστάνδαι Περσικῶς. Id. p. 1854, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας, ἔοικε δέ, φησί, φαινόλῃ. Affert etiam vocabula Graecae quidem originis, sed a Persis in usum recepta.

Eustath. p. 1403, 41. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ ἐδέατρος, περὶ οὗ λέγει ἐκεῖνος, ὅτι τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική· ἦν δέ, φησί, προγεύστης, προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. Vocabulorum quibus ceteri quoque Graeci utebantur, significationes Atticorum proprias tradidit. Cf. Piers. praef. ad Moer. p. XXXIII. seq. Eustath. p. 294, 41. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν οὕτω. Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Id. p. 1220, 46. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γάρ· κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες. Id. p. 1825, 7. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι δημιουργὸν Ἀττικοὶ λέγουσιν οὔτε τὸν δημοσίᾳ μισθαρνοῦντα ὡς Ὅμηρος οὔτε τὸν δήμου προεστῶτα ὡς Δωριεῖς ἀλλὰ γυναῖκα πέττουσαν πέμματα. Exposuit etiam de significatus differentia quae inter similis formae voces intercederet. Eustath. p. 1257, 59. γράφει Αἴλιος Διονύσιος ὅτι γενειὰς αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος. Id. p. 1450, 42. ὥςπερ διαφέρει τὸ ἐπομνύναι καὶ ἀπομνύναι, οὕτω διαφέρει κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὰ ὁρκωματικὰ ἐπιῤῥήματα· τὸ μὲν γὰρ „νὴ τὸν“ καὶ „ναὶ μὰ τὸν“ κατωματικά φασιν — ἀπωμοτικὰ δὲ τὸ „μὰ τὸν“ καὶ „οὐ μὰ τόν“. Id. p. 1896, 50. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι Ἰταλοὶ μὲν οἱ βάρβαροι, Ἰταλιῶται δὲ οἱ ἐπῳκηκότες Ἕλληνες τὴν Ἰταλίαν· οὕτω καὶ Σικελοί, φησί, καὶ Σικελιῶται διαφέρουσι· οὐκέτι δὲ ἀνάλογον Θεσσαλοί, φησί, καὶ Θεσσαλιῶται πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν Θεσσαλίαν βαρβάρων Θεσσαλιῶται καλοῦνται. Multis vocabulis plures erant significationes quas diligenter Dionysius adnotavit. Eustath. p. 229, 28. τίτις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν, φησί, μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. Id. p. 561, 4. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω — φησίν. ὦτος ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια. τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον ὥςπερ ὁ νυκτικόραξ ἁλίσκεται. διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὤτους ἐκάλουν. Id. p. 884, 18. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι κελέοντες οἱ ἱστόποδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Id. p. 907, 40. κῆπος οὐ μόνον φυταλιὰ ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Id. p. 1167, 20. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ αὐτός, ὅτι ἐμμέλεια τραγικὴ ὄρχησις ὥςπερ ἡ κωμικὴ κόρδαξ καὶ ἡ σατυρικὴ σίκιννις· ἐκαλεῖτο δέ, φησίν, ἐμμέλεια καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾀδόμενον αὔλημα. Id. p. 1413, 36. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὃ δηλοῖ, φησίν, αἰδοῖον ἐντεταμένον, καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι καὶ ἑταιρικὸν δέ, τουτέστι φίλον ταῖς ἑταιρίσιν κτλ. Id. p. 1625, 17. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι ταῤῥοὶ καὶ ταρσοὶ τάλαροι καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. Id. 1924, 3. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ὅτι γέῤῥον καὶ οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσύϊνοι· καλοῦσι δέ, φησίν, οὕτω οἱ κωμικοὶ καὶ τὸ — γυναικεῖον. Aliis locis unde voces originem ducerent Dionysius praecepit. Eustath. p. 800, 30. [σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐθέλω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται ἀεί, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλέον μετὰ τοῦ ε,] ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται. ὅθεν, φησί, καὶ ἐθελοντὴς ὁ αὐθαιρέτως τι ποιῶν. Id. p. 940, 20. οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος δι' ἑνὸς κ προὐφέρετο παρ' Ἀθηναίοις, καθά φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ὅθεν καὶ σακεύειν, φησί, τὸ

ὑλίζειν κτλ. Id. p. 1183, 20. [λέγεται δέ, φασί, καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς, καὶ γὰρ ὁ χοῖρος κατωφερὴς εἰς ἀφροδίσια.] ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κάπραινα — καὶ καπρᾶν κτλ. Neque vero quibus uti liceret sed etiam quae divitanda essent vocabula tradidit. Eustath. p. 859, 52. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν, ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν φησιν. (cf. Meinek. frag. comic. T. III. p. 527.). Id. p. 880, 30. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα (sc. βουνός), ὡς βάρβαρον· λόφον γὰρ καλοῦσιν. (cf. Meinek. Menand. et Philem. p. 372. frag. comic. T. IV. p. 16. 46.). Id. p. 971, 29. τὴν τήθην, ὡς δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων. Id. p. 1485, 61. ὁ ῥὼξ γὰρ εἰπεῖν βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός ἐστιν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Id. p. 1647, 58. τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς, φησί (sc. Αἴλ. Διον.), βάρβαρον κτλ. Interdum etiam voces ipsas tantum deprompsit, interpretatione omissa. Eustath. p. 881, 30. τὰ προτέλεια ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ.

Aliae voces pro accentu aliae pro genere significatum commutabant. Eustath. p. 906, 50. θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωϊκαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο. Id. p. 1390, 50. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα κτλ. — καὶ ἡ χάραξ τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα· ὁ μέντοι χάραξ ἀρσενικῶς τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. Nec raro Dionysius quo genere substantiva usurpanda essent indicavit. Eustath. p. 1390, 50. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα, ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω· „κακκάβη θηλυκῶς ὁ κάκκαβος — οὕτω καὶ ἡ ἁρπάγη δι' ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν, ἔτι καὶ ἡ βῶλος καὶ ἡ ὕαλος καὶ ἡ φάρυγξ καὶ ἡ στρύχνος. — ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος καὶ ἡ ὄμφαξ καὶ ἡ ἄσβολος καὶ ἡ ψύλλα καὶ ἡ μεῖραξ καὶ ἡ θόλος καὶ ἡ μήκων. Θουκυδίδης οὖν (IV, 26.) μήκωνα μεμελιτωμένην φησί. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς, ὁ ὄροφος, ὁ θίς, ὁ λιμός, ὁ σκότος, ὁ Τάρας, ὁ Ἀκράγας. οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον, τὸ ζυγόν, τὰ ἐπίδεσμα, τὸ στρωματόδεσμον, τὸ θύμον, τὸ σίαλον, τὸ κέδρον, τὰ θεμέλια, τὸ τέμαχος. ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέτερα ὁ τάριχος καὶ τὸ τάριχον, τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι.“ Id. p. 1533, 5. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οἶσον φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτόν, γράψας ὅτι ἀπὸ οἴσου κόφινοι ἄρριχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς. Id. p. 1638, 11. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄγνον ἀρσενικῶς, ὃν λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Id. p. 1835, 42. αἱ δὲ τοιαῦται κριθαὶ καὶ κάχρυς δισυλλάβως καὶ ἐκτεταμένως ἐλέγοντο κατὰ Αἴλιον Διονύσιον θηλυκῶς κτλ.

Haud paucis locis Dionysius de formis vocabulorum egit. Ac primum quidem eas congeramus voces quibus mutato accentu Atticos usos esse docet. Eustath. p. 205 extr. τοῦ δὴ τρισυλλάβου τινὲς ὀξύνουσι τὴν πρώτην συλλαβήν, ὥς φησι Διονύσιος Αἴλιος· οἱ δὲ πλεῖστοι γελοῖον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν οἷον τὸν μῖμον, γέλοιον δὲ τὸν καταγέλαστον· δοκεῖ δέ, φησί, τῶν παλαιῶν εἶναι προπερισπᾶν τὰ τοιαῦτα, ὁμοῖον ἑτοῖμον γελοῖον· p. 341, 5. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ, φησί, διέτης τριέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοὶ προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης. Id. p. 999, 22. περὶ δὲ τοῦ χαμᾶζε λέγει καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὡς ἀεὶ προπερισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Id. p. 1579, 29. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας· διὸ

καὶ παρώξυναν αὐτά· ἡ ἀγνοία γάρ, φησίν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία καὶ ἡ ἱερεία, καὶ ἡ ἀναιδεία δέ, φησί, καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Quo cum fragmento propter ultimae syllabae productionem conjungendum est aliud apud eund. p. 1434, 2. Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον *Διονύσιον* ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν. Deinde quas voces a vocali incipientes aspero spiritu Attici instruerent adnotavit. Eustath. p. 1216. extr. Αἴλιος δὲ *Διονύσιός* φησι καὶ ὅτι δασεῖα ἡ πρώτη, τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἀνύειν. Id. p. 1387, 8. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἄθυρμα δασύνεται, ὡς — καὶ ἡ ἅμαξα καὶ τὸ καθημαξευμένως, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ θαμάξιον τὸ ἁμάξιον· χαίρουσι γάρ, φησί, τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί. Id. p. 1417, 21. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν· ἧδος τὸ ὄξος· δασύνουσιν Ἀττικοὶ (καὶ quod post Ἀττ. additur, delendum. Meier.) πάντα τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ τὸν ἡδυλισμόν, ὅς εἶδός τι κολακείας ἐστίν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ. (cf. Meinek. Frag. Com. T. IV. p. 78.) Adde Schol. ad Hom. Jl. O, 705. T. II. p. 435. Bekker. Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· Φίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν. οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγιγνώσκομεν „ἧλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας.“ Φίλιππος δὲ ψιλῶς ὁ Μακεδών· καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἡ ναῦς, ψιλῶς δὲ ὁ ἀνήρ. Tum Atticorum proprios seu nominum casus seu verborum flexus protulit. Eustath. p. 396, 22. ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δέ, φησίν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Id. p. 1231, 36. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι ἔγχελυς τὸ ἑνικόν, ἐγχέλεις δὲ τὸ πληθυντικόν, καὶ ἐγχέλεων καὶ ἐγχέλεσιν. ἐγχέλεια δὲ τὰ τεμάχη, φησί, τῶν ἐγχέλεων. Id. p. 1384, 46. Αἴλιος *Διονύσιος* — *Δίες* γάρ, φησί, τὸ πληθυντικὸν τοῦ *Διός*, καὶ δρᾶμα οὕτως ἐπιγέγραπται, καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις *Διῶν* καὶ *Δισὶ* καὶ *Δίας*. Id. p. 1435, 62. φησὶ γὰρ Αἴλιος *Διονύσιος* ὅτι εἶπον καὶ εἶπα ἀμφότερα παρὰ Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον, καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ ἀμφοτέρως εἰπὲ καὶ εἰπὸν ὀξυτόνως, καὶ αἱ μετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἴπας. Id. p. 1761, 52. παρὰ Αἰλίῳ *Διονυσίῳ* εἰπόντι ὡς Ἴωνες μὲν ἔα φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἢ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νυ οἷον „ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.“ τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε, φησίν, ἄνευ τοῦ νυ. Tum ea substantiva indicavit unde Attici plures formas feminini generis derivabant. Eustath. p. 1425, 40. [ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκόν, οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ] βασίλισσα κατὰ Αἴλιον *Διονύσιον* Ἀττικῶς. βασίλινναν δέ, φησί, Μένανδρος λέγει. cf. Meinek. Menand. et Philemon. p. 280. frag. comic. T. IV. p. 305. Aliis denique locis in vocabulis scribendis haud raro Atticos aliam atque ceteros Graecos rationem secutos esse demonstravit. Eustath. p. 217, 29. Αἴλιος δὲ *Διονύσιός* φησιν ὅτι ζμικρὸν καὶ μικρὸν οἱ Ἀττικοί, μικκὸν δὲ Ἴωνες. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει κτλ. Id. p. 456, 13. *Δάειρα* κατὰ Αἴλιον *Διονύσιον* διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν *Δαῖρα* ὀνομάζεται. ἦν δέ, φησί, μήτηρ Ἐλευσῖνος. Id. p. 641, 40. Αἴλιος μέντοι *Διονύσιος* *Δαῖραν* γράφων δισυλλάβως τὴν *Δάειραν* κτλ. Id. p. 735, 55. αὐτὸ γὰρ (sc. τὸ πελιδνὸν) καὶ πελιτνὸν διὰ τοῦ τ παρὰ Θουκυδίδῃ (II, 49.) εὕρηται, ὡς καὶ *Διονύσιος* Αἴλιος παρασημειοῦται. Id. p. 772, 63. παρ' αὐτῷ (sc. Αἰλίῳ *Διονυσίῳ*) δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ

τοιοῦτος χιλός κτλ. Id. p. 800, 28. ἐθέλω — οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλέον μετὰ τοῦ ε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται κτλ. Id. p. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. κτλ. — καὶ ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον (ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω, φασίν, ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος) θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ ματταλίαν καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησί, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον μήτε τραγικοὺς μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα μεχρῆσθαι αὐτοῖς. Id. p. 862, 14. Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι, μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέταυλον αὐτὸς λέγει. Id. p. 913, 57. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι ἀῤῥενικὸν, οὐχὶ ἀρσενικὸν, τὸ τῶν γραφέων παρὰ Ἀττικοῖς φάρμακον. Id. p. 947, 25. κόῤῥην δέ, φησί (sc. Αἴλιος Διονύσιος) καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσιν. Id. p. 948, 19. ὅτι τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιός φησιν. Id. p. 1161, 30. καὶ τὸ ἀλάβαστρον ἡ μυροθήκη· παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Id. p. 1166, 37. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἤθεος λέγεται ὁ ἠΐθεος προςγραφέντος τοῦ ι, Διονύσιος Αἴλιός φησιν. Id. p. 1235, 60. ἐν δὲ τοῖς Αἰλίου Διονυσίου γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μόνου διχρόνου, ὅτι λίβηθρα ἔφυδρα χωρία καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων. Id. p. 1340, 30. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. Id. p. 1387, 17. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ ὅτι μάγαρον οὐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται. Id. p. 1413, 36. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει κτλ. Id. p. 1419, 51. παλλάκια δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον οὐ παλλήκια οἱ παῖδες. Id. p. 1481, 52. ὅτι δὲ χαίρουσι Δωριεῖς τῇ τοῦ η εἰς α μεταποιήσει, δῆλον — καὶ ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην ἐκτίθησι τὸν ἠχητικὸν τέττιγα, καὶ κάλην τὴν κήλην, καὶ καλήτην φησὶν οὐχὶ κηλήτην· εἰ δὲ αὐτὸς Ἀττικὰ ταῦτα εἶναί φησιν, ἀλλὰ τὸ δᾶμος ἐπὶ δήμου καὶ κλᾶρος ἐπὶ κλήρου καὶ ὅσα τοιαῦτα, φανερῶς Δωρικά. Id. p. 1517, 10. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τρυσίππειον τετρασυλλάβως κτλ. Id. p. 1716, 38. [Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄμπωτις], ὡς καὶ τὸ αἱματοπότης καὶ ὑδροπότης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Adjacienda sunt alia quaedam fragmenta eadem ad verborum formas pertinentia. Eustath. p. 959, 45. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπών τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει ὅτι καὶ σῷοι σοί, καὶ σῷ δέ, φησί, μονοσυλλάβως οἱ σῷοι καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (III, 34.). Id. p. 1408, 28. παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

Dionysii vero operam etiam in antiquitatibus explicandis versatam esse nonnulla fragmenta demonstrant, quamquam in hoc genere Pausaniae, Dionysii fere aequalis, lexicon praestabat. Cf. Piers. praef. ad Moer. p. XXIX. Eustath. p. 258, 27. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιΐαις καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ, θεὸς θεὸς, ἐπελέγετο. Id. p. 576, 42. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀθήνησι καὶ τάγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι· κατελέγοντο γάρ, φησίν, οἱ εὐπορώτατοι ἁρματοτροφήσοντες. Schol. Homer. Jl. I, 505. ἡνιοχῆες — κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον τάγμα Ἀθήνησιν ἀξιόλογον. Eustath. p. 975, 40. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σωμάτος· αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον, φησίν, κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορπημέναι. Id. p. 1166, 51. χιτών, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος. ὁ δὲ ἀνδρεῖος χιτωνίσκος, ὃν τινες ἐπενδύτην. τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον.

χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος „λελουμένη γὰρ ἡ ʼτέρα καὶ διαφανὲς χιτωνάριον ἔχουσα.“ ʼΑριστοφάνης „ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.“ ταῦτα Αἴλιος Διονύσιος, παρʼ ᾧ καὶ, ὅτι χορταῖος ὁ δασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτών. καὶ πάλιν „χορταῖος χιτὼν ποδήρης ἔχων χειρίδας.“ cf. Meinek. Menand. et Philem. p. 263. Fragm. Comic. T. IV. p. 287. Bergk. Fragm. Aristoph. in Meinek. fragm. comic. T. II. p. 1194. Meier. not. ad h. l. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 80. Eustath. p. 1280, 37. παυσικάπη κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μηχάνημά τι τροχῷ ἐμφερὲς διʼ οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον τῶν ὑποζυγίων, ὥστε μὴ ἐσθίειν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀνθρώπων, ὥστε, φησί, μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προςάγειν. Id. p. 1710, 21. μαλακὸς κηρὸς ὁ ἐν τῷ γραμματείῳ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κήρῳ τοιούτῳ ἀληλιμμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διά τινος γραφείου σκληροῦ. Schol. Plat. rep. p. 406. Bekker. κατὰ Διονύσιον γὰρ ʽΑλικαρνασσέα λιμοῦ γενομένου ʼΑθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι. Nec proverbia Dionysium omisisse jam observavit Meier. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 67. Huc referenda sunt praeter fragmenta ab illo laudata. Eustath. p. 589, 41. ἐν τῷ „ἄλλος οὗτος ʽΗρακλῆς“, ὅπερ ἐπὶ Θησεῖ παροιμιωδῶς ἐλέχθη, ἄδηλον ἢ (l.: εἰ Meier.) ἐπὶ τῷ ʼ*Ι*δαίῳ Δακτύλῳ ʽΗρακλεῖ ἐῤῥέθη ἢ τῷ τῆς ʼΑλκμήνης. Αἴλιος Διονύσιος τοῦτό φησι. cf. Paus. eod. loc. Schneid. in Paroem. Gr. T. I. p. 190. Diog. I, 63. Leutsch. T. II. p. 59. Greg. Cypr. Leid. I, 38. Id. p. 1222, 34. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτως. ῎Ιμβριοι, οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεί τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν ῎Ιμβρῳ εἶναι. Ead. v. apud Phavorin. p. 272. s. v. ῎Ιμβρος ubi emendandum est ὑποφυγοῦντες. cf. Leutsch. l. l. T. II. p. 175. Macar. IV, 76. Id. p. 1531, 65. φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· λευκὴ στάθμη ὁ μηδὲν διακρίνων μηδὲ διαγινώσκων. cf. Schneid. l. l. T. I. p. 109. Zenob. IV, 89. Leutsch. T. II. p. 37. Diog. III, 9. VI, 4.

Fragmenta.

Magnam fragmentorum partem Meierus congessit in libello saepius citato qui inscribitur: „Commentationis Andocidiae Sextae Particulae IV—XII. Sive de Lexicis Rhetoricis“ opusc. T. II. p. 65—81. Cum vero multa, quae in ejus collectione desiderantur, et Eustathium et alios scriptores perlustranti mihi indagare licuerit, operae pretium facturus mihi videor si ea litterarum ordine disposita infra subjecerim.

Eustath. p. 1471, 33. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως, ἦν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ʼΑγαθοῦ Δαίμονος λεγόμενον, τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προςφερόμενον. cf. Suid. Moer. Piers. p. 72.

Id. p. 1636, 51. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν, καὶ ἴτυς πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή· καὶ χείλη δὲ λοπάδων· οἷον „πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας“. Eupolidis hic versus est sic scriptus in Meinek. Fragm. Comic. T. II. p. 440. T. V. p. 34. πῶς ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας.

Id. p. 1220, 46. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γάρ· κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες. Partem receperunt Suid. κράστις, ἡ πόα. Moer. Piers. p. 211. κράστις, διὰ τοῦ κ, Ἀττικῶς. γράστις, διὰ τοῦ γ, Ἑλληνικῶς.

Id. p. 398, 30. [τὸ δὲ δεῦρο νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ δηλοῖ·] ἀλλαχοῦ δέ ποτε τὸ ἐλθάδε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιός φησιν. Hesych. δεῦρο· ἐνθάδε ἐλθέ κτλ. Suid. δεῦρο, ἐνθάδε ἐπὶ τοῦ παρόντος κτλ.

Id. p. 749, 15. διαττᾶσθαί — ἐστι σήθεσθαι κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅς φησιν ὅτι διαττᾶν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον. Eadem v. in Phavorini lexico p. 97. s. v. Ἀχιλλεύς. Hesych. διαττᾶν· διασήθειν. Suid. διαττᾶν, σήθειν. Et. M. διαττᾶν· τὸ διασήθειν.

Id. p. 1417, 32. Ὅτι δὲ καὶ εἴκοσι δίχα τοῦ ν λέγεται καὶ εἴκοσιν μετὰ τοῦ ν, ὡς καὶ πέρυσι πέρυσιν. καὶ ὡς ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι, ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει, οἷον, εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσάσταδιον, Αἴλιος Διονύσιος λέγει. οὕτω δέ, φησί, καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε. οἷον· πεντέπηχυ. πεντέκλινον. πεντέχαλκον. πεντέμηνον. πεντεσύριγγον ξύλον. Cf. Suid. Et. M. Phryn. Lob. p. 412 seq.

Id. p. 1158, 39. ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὡς Αττικὰ μὲν τὸ εἶτα καὶ ἔπειτα· τὸ δὲ εἶτεν, φησί, καὶ ἔπειτεν Ἰακά· διό, φησί, καὶ παρ' Ἡροδότῳ κεῖνται. cf. Phryn. Lob. p. 124.

Id. p. 648, 50. ὁ δέ γε συνθεὶς τοὺς κατὰ στοιχεῖον πνευματισμοὺς ψιλοῖ αὐτὸ (sc. ἑκυρός) κατὰ τὸ ἐκεῖνος. Haec ad Aelium Dionysium referenda esse videntur cum paullo ante Eustathius ei testimonium denuntiet. Eadem exstant in Cram. Anecdot. Paris. T. III. p. 220, 27.

Id. p. 1871, 63. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἐπακτρίδες αἱ ἁλιάδες· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικόν, προδεδήλωται.

Id. p. 1539, 23. ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἶδός τι ὁ κέλης — δηλοῖ — καὶ ὁ γράψας οὕτως. ἐπακτρίδες, αἱ ἁλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δέ, πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν. Haec cum praegressis ita concinunt ut quin ab Aelio Dionysio profecta sint dubium esse non possit. Extrema inde a voce ἐπακτροκέλης v. apud Phavorin. p. 198. s. h. v. Nonnulla descripserunt Suidas Hesychius Auctor Et. M. cf. Harpocrat. p. 67. Thom. Magist. Ritsch. p. 207, 9.

Id. p. 976, 32. Διονύσιος δέ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα. Haud scio an hic praenomen Aelii litteris praecedens verbum λέγεται finientibus absorptum sit.

Id. p. 1541, 47. ὅτι δὲ θαλάμη μέν, ἀεὶ βαρυτόνως ὡς παλάμη, τὸ δὲ πληθυντικὸν αὐτῆς πρὸς διάφορον σημασίαν ὀξυτονήθη, δηλοῖ ὁ ἱστορήσας θαλαμὰς ἐν ὀξείᾳ τάσει. καὶ εἰπὼν ὅτι θαλαμὰς ὡς ἀγαθάς, Διοσκούρων ἱερὸν σημαίνει. In his verba ὁ ἱστορήσας — καὶ εἰπὼν ad Dionysium pertinere apparet ex iis quae exstant apud Eustath. p. 906, 50. θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωϊκαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο quae v. apud Phavorin. p. 121. s. v. Γλαῦκος.

Id. p. 338, 25. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω. Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία· δέκα ὀκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης,

ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. Descripsit Photius in lexico p. 64. cf. Hellad. Besant. Chrest. in ejusd. Biblioth. cod. 279. 38 b. Suid. Hesych. Et. M.

Id. p. 1183, 20. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κάπραινα γυνὴ ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις, καὶ καπρᾶν κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν, ὡς καὶ ταυρᾶν, φησί, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. Eadem v. apud Phavorin. p. 535. s. v. χοῖρος. Phot. et Suid. καπρῶντας, ὁρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν.

Fragmentum quod exstat apud Meierum l. l. p. 74. Eustath. p. 1461, 24. καρηβαρεῖν — ὅπερ καὶ καραιβαρᾶν λέγει Φερεκράτης (cf. Meinek. Frag. Comic. T. II. p. 345.) ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος sic suppleri debet ὅς λέγει καὶ ὅτι καρηβοᾶν τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. Eadem v. apud Phavorin. p. 286. s. v. καρηβαρεῖν. Phot. p. 114. καρηβοᾶν, ὑπὸ ἤχων τὴν κεφαλὴν ἰλιγγιᾶν, ὑπὸ βοῆς ἐσκοτῶσθαι. cf. Hesych. Moer. Piers. p. 196. Et. M.

P. 75 Meieri collectionis s. v. κλεισίον Eustath. p. 1957, extr. desunt haec: ὡς καὶ Ὅμηρος, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη (Od. XXIV, 208.) παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλείσιον ὁ μέγας θυρών· καὶ μήποτε, φησί, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλλεται καὶ προπαροξύνεται.

Id. p. 294, 41. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν οὕτω· Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Eadem fere habet Photius. p. 175. cf. Hesych. Phrynich. Lob. p. 342.

Id. p. 421, 29. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ.

Id. p. 1476, 64. οἷον μύστρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον· τουτέστι μυστρία, εἰπεῖν ἰδιωτικῶς. καὶ μυστιλᾶσθαι, φησί, τὸ οὕτως ἐσθίειν. Eadem v. apud Phavorin. p. 368. s. v. μυστίλαι.

Id. p. 1773, 30. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικά, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. Piers. in not. ad Moer. p. 283. scribi vult Ἀττικὰ pro Ἑλληνικά. Haec ante oculos habuisse videntur Photius et Hesychius.

Id. p. 964, extr. ἡ ὄψ, ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται, λέγων ὄπα τὴν κληδόνα, καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάανης Λυσιστράτῃ, ὀπευόμενος κάθηται. Hunc locum sic refinxit Piers. in not. ad Moer. p. 280. ὄττα, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, λέγων, ὄτταν τὴν κληδόνα, καὶ ὀττεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ ὀττευόμενος δὲ κάθηται cum apud Aristoph. Lys. v. 597. legamus ὀττευομένη δὲ κάθηται.

Id. p. 905, 53. πόρπακας — Αἴλιος Διονύσιος ἑρμηνεύων φησί· πόρπαξ, τὸ ἔντος τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. Repetivit Photius p. 383. cf. Hesych. Suid. Moer. p. 295. Thom. Magist. p. 273.

Id. p. 881, 31. τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ. cf. Paus. eod. loc. Eadem habet Phavorin. p. 496. s. v. τέλος.

Meier. l. l. p. 81. in fine adjicienda sunt Eustath. p. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν κτλ. ——————— ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου, φησίν, ὁ αὐτὸς οὕτω. καὶ Ὅμηρος δὲ ποιητὴς ὢν καὶ ῥαψῳδῶν προσεῖχεν ἄλλως τῷ ὄγκῳ. διὸ καὶ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως οὐκ ἰωνίζει, οὐδὲ θεὴ λέγει, ἵνα μὴ

συστείλας τὰ χείλη στενὸν ὄγκον ποιοιη. Quae ante haec apud Eustathium leguntur, usque ad vocem γυναικός ad verbum transcripta exstant in Cram. Anecdot. Paris. T. III. p. 13, 32. paucis tantum mutatis. Pro ἔσωσας ἡμᾶς legitur ἔσωσ ἡμᾶς. Ante ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν deest ὡς. Κάτοπτρον sine articulo infertur.

Eustath. in comment. ad Dionys. Perieg. v. 912. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν τῆς βύβλου, ἔνθα περὶ φιλύρας φησὶν, ὅτι φυτὸν ἡ φιλύρα φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ καὶ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

Hellad. Besant. Chrest. in Phot. Biblioth. cod. 279, 29 b. ὅτι Διονύσιός φησι μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιστὰς ὠνησάμην, ἀλλ᾽ ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας. cf. Meurs. T. VI. p. 292. seq. Lobeck. Phryn. p. 138.: „Magis turbat Helladius p. 951. Gronov. Διονύσιός φησι κτλ. qui, nisi admodum desipit, ὠνήσεται et ὠνημένος scripsisse volet.“

In Phavorini lexicon praeter locos, quos supra indicavi, transierunt haec.

Quae apud Eustathium p. 1161, 30. exstant de voce ἀλάβαστρον, eadem Phavorinus habet p. 176. s. v. ἐλάστρεον. — Eustath. p. 1425, 29. ἀνακούς Phavor. p. 49. s. v. ἄναξ. — Id. p. 1404, 55. βαλβίδες Phavor. p. 100. s. v. βαλβῖδες. — Id. p. 207, 3. βυσαύχην Phavor. p. 488. s. v. συνοχωκότε. — Id. p. 962, 22. γεώλοφον Phavor. p. 109. s. v. βουγάϊος. — Id. p. 1165, 26. δόναξ Phavor. p. 462. s. v. Ῥοδανόν. — Id. p. 1231, 36. ἔγχελυς Phavor. p. 159. s. v. ἔγχελυς. — Id. p. 1450, 36. ἐγχρίσαι Phavor. p. 160. s. v. ἐγχρίω. — Id. p. 1532, 6. εἰςτρυπᾶν Phavor. p. 507. s. v. τρυπῶ. — Id. p. 1167, 20. ἐμμέλεια Phavor. p. 181. s. v. ἐμμελέεσσι. — Id. p. 206, 30. ἰλλώπτειν Phavor. p. 480. s. v. στραβός. — Id. p. 1896, 50. Ἰταλοὶ — Ἰταλιῶται. Usque ad vocem διαφέρουσιν eadem praebet Phavorinus p. 278. s. v. Ἰταλοί. Omnia p. 469. s. v. Σικελοί. — Id. p. 1278, 52. κάλλαια Phavor. p. 264. s. v. θρόνα. — Id. p. 1835, 42. κάχρυς Phavor. p. 284. s. v. καμινοῖ γρηΐ. — Id. p. 1957, 62. κλεισίον Phavor. p. 307. s. v. κλίσιον haud paucis omissis. — Id. p. 741, 15. λεσβιάσαι Phavor. p. 336. s. v. Λέσβος. — Id. p. 1531, extr. λευκὴ στάθμη Phavor. p. 477. s. v. στάθμη. — Id. p. 1235, 60. λίβηθρα Phavor. p. 446. s. v. μάκελλα. — Id. p. 1926, 52. λίγδος Phavor. p. 338. s. v. λίγδοι. — Id. p. 1387, 17. μάγαρον Phavor. p. 350. s. v. μέγαρον. — Id. p. 971, 29. μάμμην Phavor. p. 499. s. v. τήθη. — Id. p. 1562, 36. νεῶνας Phavor. p. 211. s. v. ἐπίστιον. — Id. p. 1628, 48. ὄα Phavor. p. 380. s. v. ὄα. p. 540. s. v. ὦα. — Id. p. 898, 8. πάλη Phavor. p. 420. s. v. παιπαλόεσσα. — Id. p. 405, 37. πρόξενος Phavor. p. 447. s. v. πρόξενος. — Id. p. 1330, 11. προπόλιος Phavor. p. 541. s. v. ὠμογέρων. — Id. p. 948. 19. πτύον Phavor. p. 455. s. v. πτυόφιν. — Id. p. 870, 28. πύνδακα Phavor. p. 455. s. v. πυθμήν. — Id. p. 927, 55. ῥῶπος Phavor. p. 464. s. v. ῥῶπος. — Id. p. 239, 32. φρατρία Phavor. p. 527. s. v. φρήτρη. — Id. p. 1279, 35. ὤζειν Phavor. p. 384. s v. οἰμωγή. — Id. p. 1324, 88. ὠτοκάταξις Phavor. p. 543. s. v. ὠτοκάταξις. — Id. p. 561, 4. ὦτος Phavor. p. 543. s. v. ὦτος.

Id. p. 668, 29. ἀπασκᾶ Cram. Anecdot. Paris. T. III. p. 224, 23.

Schol. ad Theocrit. I, 12, 37. p. 6. Duebner. λέγει δὲ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ὅτι γεώλοφός ἐστιν ὁ ὑψηλὸς τόπος· κολωνὸς δὲ, ὁ προέχων ἀπὸ γῆς ὀλίγον. cf. Eustath. p. 962, 23. Suid.

Cram. Anecdot. Paris. T. III. p. 220, 27. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φραζει· εἰνάτερες αἱ ἐπὶ ἀδελφαῖς σύννυμφοι. cf. Eustath. p. 648, 45.

Eustath. p. 1485, 61. ῥὼξ γὰρ εἰπεῖν, βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός ἐστιν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Ad haec Nunnes. in Lobeck. Phryn. p. 75.: „Quo loco reponendus articulus ὁ ῥώξ. Soloecismus scilicet est, quia genere muliebri exprimendum erat, barbarismus, quia τὸ ᾱ mutatum in ω̄."